

[Ministeren for Grønland]

gjort alt, hvad der overhovedet er menneskeligt muligt, for at få en god ordning hjem til Grønland. Desværre kan vi bevise det, jeg siger, i løbet af de kommende dage. Når jeg siger »desværre«, er det, fordi senatet i Frankrig i går forkastede, at Grønland går ud af EF. Det vil sige, at det nu bliver vores opgave at sige til den franske regering, at den skal rette sig efter de aftaler, der er indgået af Ministerrådet, ikke efter det franske senat.

Desværre er der i eftermiddag sket det, at Europa-Parlamentet har forkastet budgettet. Der var kun 5 i hele Europa-Parlamentet, der stemte imod den forkastelse; den ene af dem var hr. Erhard Jakobsen. Den forkastelse kan give nogle problemer i forhold til Grønland, men jeg kan forsikre hr. Preben Lange og alle andre om, at vi vil gøre os ekstrems umage for, at Grønland reelt, selv om det ikke er sket formelt, fra 1. januar 1985 behandles som ikke-EF-medlem.

Endelig har jeg nogle få bemærkninger til hr. Steenholdt. Hr. Steenholdt var så venlig at sige, hvad jeg også her har bekræftet, at de besparelser, vi taler om, ikke rammer vitale områder, og var også så venlig at sige, at man egentlig ikke havde særlig grund til at være utilfreds i Grønland. Jeg deler den opfattelse.

Så havde hr. Steenholdt nogle bekymringer for de kommende år, og det vil jeg indrømme at der kan være grund til, fordi det er så mange store opgaver, man overtager i Grønland på én gang. Hele KGHs produktions- og eksportvirksomhed, dette at man nu er ude af EF, og vi har også med henblik på 1985 underskrevet en oliekoncessionsaftale. Så det er store ting, der sker i grønlandsk politik. Men jeg kan forsikre hr. Steenholdt om, at vi fra dansk side vil gøre alt, hvad vi overhovedet kan, for at hjælpe Grønlands hjemmestyre igennem de problemer, der kommer.

Endelig havde hr. Steenholdt et par bemærkninger om ordvalget og kommunikationsvanskeligheder. Det synes, som om der altid her ved juletid skal udveksles offentlige bemærkninger imellem det grønlandske landsstyre og Grønlandsministeriet eller Grønlandsministeren. Det hører formodentlig delvis med til de job og de roller, enhver af os har, men det er da rigtigt, at det er meget

store ord at tale om konsekvenser for rigsfællesskabet, efter min mening også for store.

Derfor vil jeg slutte, som en kommentar til netop det, med at læse et ganske lille citat – med formandens tilladelse – fra en bog, som udkom her i sidste uge – eller genudkom, for den er faktisk fra 1700-tallet. Det er Hans Egedes »Det gamle Grønlands ny Perustration eller Naturelhistorie«. Der er der et efterord, der er skrevet af grønlænderen Kristian Olsen, også kaldet Aaju, og dette efterord synes jeg bedre, end jeg kan gøre det, kommenterer den tone og det ordvalg, der af og til anvendes i den grønlandsk-danske debat:

»Det er mit indtryk, at mennesker også ifølge de eskimoiske filosoffer altid er meget sårbare med ord. En østgrønlander har sagt, at ordet er menneskets største magt.«

Og han fortsætter:

»Såres man af et våben og såret læges, kan det stadig ses, men det smerter ikke længere som det ord, der én gang er udtalt. Derfor er ordet menneskets største magt.«

Jeg er enig med hr. Steenholdt i, at sådanne ord skal omgås med en vis varsomhed.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Jeg synes, der er grund til at indlede med en tak for en god og, synes jeg, uddramatisk debat om finanslovsforslaget for 1985. Hvis vi sammenligner med den debat, vi havde her i folketinget for cirka et år siden om den finanslov, man dengang diskuterede, og som aldrig blev vedtaget, så tør man nok sige, at også på det område er der sket et ret betydeligt fremskridt.

Det finanslovsforslag, vi behandler, vil for tredje år i træk sikre et faldende underskud på statens finanser. Vi har dermed effektivt fået brudt de senere års, jeg kan godt sige uhyggelige stigning i underskuddet. Der er to vigtige årsager hertil. For det første har vi fået styr på statens udgifter, og for det andet har vi fået genskabt den økonomiske vækst, og begge dele er væsentlige forudsætninger for at bringe underskuddet længere ned. Statens gæld er imidlertid så tyngende, at renteutgifterne hvert år vokser med adskillige milliarder, og derfor må udgifterne nødvendigvis holdes i ro, samtidig med at der skabes en fortsat fremgang i økonomien, som kan forbedre statsfinanserne. Det er faktisk lykkedes i 1984.